

Lietas dalībnieces: PostCon Deutschland GmbH, Deutsche Post AG

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai Līguma par Eiropas Savienības darbību 56. panta pirmā daļa kopsakarā ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 16. decembra Direktīvas 96/71/EK par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā ⁽¹⁾ 3. panta 1. punktu ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj valsts tiesisko regulējumu, kurā līgumslēdzējai iestādei ir paredzēts pienākums piešķirt līguma slēgšanas tiesības tikai tiem uzņēmumiem, kuri, iesniedzot piedāvājumu, līdz ar saviem apakšuzņēmējiem rakstveidā apņemas maksāt saviem līguma izpildē iesaistītajiem darbiniekiem minimālo darba algu, ko valsts noteikusi tikai publiskiem, nevis privātiem iepirkumiem, ja nepastāv nedz vispārēja, tiesību aktā noteikta minimālā darba alga, nedz vispārpiemērojams darba koplīgums, kas ir saistošs potenciālajiem izraudzītajiem kandidātiem un varbūtējiem apakšuzņēmējiem?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu tiek sniegta noliedzoša atbilde:

Vai Savienības tiesības publiskā iepirkuma līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas jomā, it īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 31. marta Direktīvas 2004/18/EK par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru ⁽²⁾, 26. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tās nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu kā LTTG 3. panta 1. punkta trešais teikums, kurā paredzēta obligāta piedāvājuma izslēgšana, ja saimnieciskās darbības subjekts, jau iesniedzot piedāvājumu, atsevišķā deklarācijā nav apņēmis darīt to, ko līguma slēgšanas tiesību piešķiršanas gadījumā tam būtu līgumisks pienākums darīt arī bez šīs deklarācijas iesniegšanas?

⁽¹⁾ OV L 18, 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 134, 114. lpp.

Prasība, kas celta 2014. gada 17. martā – Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-124/14)

(2014/C 175/27)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji – C. Cattabriga un M. van Beek)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, liedzot Valsts veselības dienesta “vadošajam” personālam (proti, ārstiem) tiesības uz maksimālo vidējo darba nedēļas ilgumu 48 stundu apmērā, kā arī visam šī paša dienesta medicīniskajam personālam liedzot tiesības uz nepārtrauktu 11 stundu atpūtas laiku ik dienu, tiem nenodrošinot līdzvērtīgu kompensējošo atpūtas laikposmu, Itālijas Republika nav izpildījusi savus pienākumus, kas tai ir noteikti Direktīvas 2003/88/EK ⁽¹⁾ 3. un 6. pantā un 17. panta 2. punktā;
- piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Direktīvas 2003/88/EK 3. un 6. pantā tiek pieprasīts, lai dalībvalstis veiktu pasākumus, kas ir vajadzīgi, lai nodrošinātu, pirmkārt, ka katram darba ņēmējam ir tiesības uz minimālu nepārtrauktu 11 stundu atpūtas laiku katrā 24 stundu laikposmā, un, otrkārt, ka vidējais darba laiks katram 7 darba dienu laikposmam, ietverot virsstundu darba laiku, nepārsniedz 48 stundas. Atkāpes no šiem noteikumiem, lai gan netiek pilnībā izslēgtas, tomēr ir pakļautas īpašiem nosacījumiem.

Transponējot Direktīvu 2003/88, Itālijas likumdevējs pārkāpa šos noteikumus, aizliedzot attiecībā uz visiem Valsts veselības dienesta “vadošajiem” ārstiem piemērot normas par maksimālo vidējo iknedēļas darba laiku un uz visu šī dienesta medicīnisko personālu – normas par ikdienas atpūtas laiku.

Komisija it īpaši apgalvo, ka, pirmkārt, Itālijā visi ārsti, kas strādā Valsts veselības dienestā, oficiāli tiesību aktos un koplīgumos, kas attiecas uz Valsts veselības dienestu, tiek klasificēti kā “vadošie” darbinieki, tomēr ne vienmēr saņemot vadošo darbinieku priekšrocības vai neatkarību sava darba laika organizēšanā. Otrkārt, Itālijas valsts iestādes nav varējušas pierādīt, ka Valsts veselības dienesta medicīniskais personāls, lai gan tam nepiemēro tiesības uz ikdienas nepārtrauktu 11 stundu atpūtas laiku, tomēr saņem adekvātu nepārtrauktu kompensējošu atpūtas laiku pēc darba laikposma beigām.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2003. gada 4. novembra Direktīva 2003/88/EK par konkrētiem darba laika organizēšanas aspektiem (OV L 299, 9. lpp.).

**Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2014. gada 18. martā iesniedza Fővárosi Törvényszék
(Ungārija) – Iron & Smith Kft./Unilever NV**

(Lieta C-125/14)

(2014/C 175/28)

Tiesvedības valoda – ungāru

Iesniedzējtiesa

Fővárosi Törvényszék

Pamatlietas puses

Pieteicēja: Iron & Smith Kft.

Otra lietas dalībniece: Unilever NV

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tālab, lai pierādītu Kopienas preču zīmes reputāciju Direktīvas 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā – “Direktīva”), 4. panta 3. punkta izpratnē, var būt pietiekami ar to, ka tai ir reputācija kādā vienā dalībvalstī, arī tad, ja pieteikums valsts preču zīmes reģistrēšanai, pret kuru, pamatojoties uz šo reputāciju, ir celts iebildums, ir iesniegts citā, nevis šajā dalībvalstī?
- 2) Vai saistībā ar Kopienas preču zīmes reputācijas pārbaudē izmantotajiem teritoriālajiem kritērijiem drīkst piemērot principus, ko Eiropas Savienības Tiesa noteikusi attiecībā uz Kopienas preču zīmes faktiski izmantošanu?
- 3) Vai Kopienas agrākas preču zīmes īpašniekam neatkarīgi no tā, ka tas pierāda Kopienas preču zīmes reputāciju nevis dalībvalstī, kurā iesniegts pieteikums valsts preču zīmes reģistrēšanai, bet gan citās – būtisku Eiropas Savienības teritorijas daļu aptverošās – valstīs, var prasīt iesniegt pietiekamu pierādījumu par to arī attiecībā uz šo dalībvalstī?
- 4) Vai gadījumā, ja uz iepriekšējo jautājumu atbildams noliedzīgi, ievērojot iekšējā tirgus īpatnības, var izrādīties, ka būtiskā Eiropas Savienības daļā intensīvi izmantota preču zīme nav zināma patērētājiem attiecīgajā valstī un tāpēc nav izpildīts otrs nosacījums, kas vajadzīgs, lai būtu reģistrāciju liedzošs iemesls saskaņā ar Direktīvas 4. panta 3. punktā noteikto, jo nav draudu, ka reputācijai vai atšķirtspējai varētu tikt nodarīts kāds kaitējums, vai no tām negodīgi gūts kāds labums? Gadījumā, ja tas tā ir, kādi apstākļi Kopienas preču zīmes īpašniekam ir jāpierāda, lai šis nosacījums būtu izpildīts?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2008. gada 22. oktobra Direktīva 2008/95/EK, ar ko tuvina dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm (OV L 299, 25. lpp.).